

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουθέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Πανῶ. — Jules Lermina: Α. Β.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Τὸ βλέμμα ἔφερεν ἀπὸ τῆς καρβίνας εἰς τὴν ἀδελφὴν του (Σελ. 202).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Θὰ θεχθῆς ἐκ μέρους ἐμοῦ τῆς φίλης σου, Κορεντίνε, τὴν ἀνάμησιν ταύτην. Θέλω νὰ ἐπανέλθῃτε εἰς τὴν περιωπὴν σας καὶ νὰ φέρητε τὸ ὄνομά σας οἷον κατέστησαν αὐτὸ οἱ πατέρες σας, τέλος δὲ νὰ εἰσθε ἴσοι μας καθ' ὅλα. Τοῦτο εἶναι μία ἀρχὴ διὰ νὰ τακτοποιήσῃτε τὰς ὑποθέσεις σας καὶ νὰ ἐπισκευάσῃτε τὴν ἔπαυλιν. Κατόπιν θὰ ἴδωμεν διὰ τὰ λοιπὰ.

Καὶ ἔτεινε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου τῷ Κορεντίνῳ, ὅστις ἀνέγνωσεν αὐτό.

Ἦτο ἐπιταγὴ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῆς Καικιλίας καὶ ἐγκεκριμένη ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

Διὰ ταχείας καὶ ἀποτόμου κινήσεως ὁ Κορεντίνος ἔσχισεν αὐτὸ εἰς τεμάχια καὶ τὸ ἔριψε χαμαί.

— Χρήματα, εἶπε· δὲν ἔχομεν χρεῖαν ἐλεημοσύνης!

Ἡ νεανίς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτος.

— Τί θέλεις λοιπόν; ἐψιθύρισε.

— Τί θέλω, εἶπεν ὁ Κορεντίνος ὑποκώφως. Τίποτε.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐννοῶ· ἔσο σαφής.

— Ἔστω! λοιπόν! τί ἤθελα, Καικιλία, διότι τώρα, σοὶ τὸ εἶπα, δὲν θέλω τίποτε, οὐδ' ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσω τί· μεταξὺ μας ὑπάρχει ἄβυσσος ἀδιάβατος. Ἦθελα νὰ ζῶ εἰς τοὺς πόδας σου, νὰ σὲ βλέπω καθ' ἡμέραν, νὰ σοὶ ὀμιλῶ, ν' ἀναπνέω τὸ ἀρωμα τῆς κόμης σου, τὸν ἀέρα, τὸν ὅποιον ἀναπνέεις, νὰ περιβάλλω τὴν εὐκαμπτον ὀσφύν σου διὰ τῶν βραχιόνων μου καὶ νὰ σὲ λατρεύω! Ἴδου τί δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ εἶπω, ἰδοὺ αὐτὴν λέξεις, αὐτὸ ποῖται μοὶ καίουσιν τὰ χεῖλη,

ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία, τὴν ὁποίαν ὄνειρεύομαι. Ἀλλὰ συγχρόνως ἠσθανόμην καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος!

«Καὶ ὅμως σοὶ ὁμολογῶ αὐτὴ ἦτο τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν μου καὶ εἶναι ἀκόμη με καταδιώκει καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα.

«Ἐἶτε πλησίον μου εἶτε μακρὰν μου εἶσαι δὲν βλέπω εἰμὴ μόνον σέ, μόνον σὲ ποθῶ καὶ διὰ σέ μόνον ζῶ, καὶ συγχώρησόν μοι, Καικιλία, τὴν βλασφημίαν, σὲ μόνον θέλω. Ἄνευ σοῦ ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι μαρτύριον ἀφόρητον.

«Κράτησον τὰς εὐεργεσίας σου διὰ τοὺς συγγενεῖς μου. Ἐγὼ μετὰ τινὰς ἡμέρας δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην.

«Τὴν ὥραν καθ' ἣν θ' ἀνήκης εἰς ἄλλον θὰ φονευθῶ.

«Καικιλία, φύγε, σὲ ἰκετεύω. Φέρε μαζύ σου τὴν λατρείαν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου, καὶ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἐπραξες ὡς ἄγγελος καὶ ὄχι ὡς γυνή. Φύγε! Χαῖρε! χαῖρε!»

Ἡ Καικιλία ἠκροάτο μετ' ἀπάτου ἠδονῆς τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὰ γλυκύτερα τῆς ψυχῆς τῆς αἰσθήματα.

Πλησιάσασα εἶπε:

— Λοιπόν, ὁ γάμος αὐτὸς σοὶ ἐμποιεῖ φρίκην.

— Ναί.

Ἡ νεανίς ἠθέλησε τότε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰσχύν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐνέπνεε.

— Χαῖρε λοιπόν, εἶπε λαμβάνουσα τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς.

Ὁ Κορεντίνος ἐστράφη φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Χαῖρε, ἐψιθύρισε.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ἡ Καικιλία βληθεῖσα εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Τότε ἀφῆκε τὴν κραυγὴν, ἣν ἤκουσεν ὁ Ζεαννίνος.

— Κορεντίνε, βοήθειαν.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἴστατο ὀρθιος.

— Δυστυχής! ἐψιθύρισε ἡ Καικιλία.

Ὁ Κορεντίνος παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης ἐδέχθη αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του.

— Καικιλία, ἔλεγεν, ἐγέρθητι. Δὲν ἐπληρώθης· ἀδύνατον θὰ ἦμεθα τέρατα!

Καὶ ἀφῆρσε τὸν στηθόδεσμόν τῆς. Ἐρυθρὰ κηλὶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς καρδίας.

Ἴδὼν τὸ αἶμα ὁ Κορεντίνος ἀνέκραξεν:

— Ἄ! εἴμεθα κατηραμένοι.

Ἡ νεανίς ἀπεπνίγετο. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἐδῶ πονῶ, ἔλεγε. Κράτει με εἰς τὰ γόνατά σου. Διατί με ἐκτύπησεν. Εἶπέ του ὅτι τὸν συγχωρῶ. Ἦτο πεπρωμένον.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποθάνης, ἔλεγεν ὁ Κορεντίνος. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

— Εἰς μάτην. Ἀποθνήσκω. Χαῖρε!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν. Τὰ χεῖλη τῆς διηνοῖγοντο ἐλαφρῶς καὶ προέφερον τὴν λέξιν:

— Χαῖρε

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἐμπλεως τότε ὀργῆς ὁ Κορεντίνος ἐπαρέυθη πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Τώρα, εἶπεν αὐτῷ, ἡμεῖς θὰ λογαριασθῶμεν. Φόνευσον καὶ ἐμέ, ἄθλιε.

— Σὲ προειδοποίησα, ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Πότε;

— Σοὶ εἶπον ἡμέραν τινὰ ὅτι ἂν ἀγαπῶμεν τὴν αὐτὴν γυναῖκα θὰ τὴν φονεύσω.

— Λοιπόν...

Πλὴν δὲν εἶπε τί πλέον. Ἦγγυει τὰ πάντα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἡ ἱστορία αὐτῆ τῶν ἐγκλημάτων ἐτελείωσεν· ὁ ἔνοχος θὰ ἐκλείψῃ. Θὰ εὖρης εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν κατηγορῶ ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου δι' ὅλα. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ εἰσαι πολὺ πλούσιος. Παρατήρησε!

Ὁ Κορεντίνος ὀρμήσας ἤρπασε τὸ ὄπλον τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀκουσον, Ἰάκωβε, ἡμπορεῖς νὰ ζήσης, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον. Ἀφές με νὰ λάβω τὴν θέσιν σου. Ἄλλως τε εἴμεθα χαμένοι ὅλοι.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἡ Ἄγνη ἠτιμάσθη.

— Τί λέγεις;

— Ἀπόψε ἤθελε νὰ πνιγῇ καὶ τὴν ἐμπόδισα.

Καὶ ἐν ὀλίγοις τῷ διηγήθη ὅ,τι ἐγνώριζεν.

— Ἡ μήτηρ μας εἶναι τρελλή. Ὁ Ἰβ θὰ κατηγορηθῇ ὡς συνένοχος διὰ τὸν φόνον τῶν Τρελάν. Αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γείνη. Ἐλθέ!

— Τί θέλεις νὰ πράξης;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Ἐλθέ!

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ἐδῶ. Ὅχι, ἀδύνατον.

Ὁ Κορεντίνος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς νεκρῆς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

Δὲν ἔπαλλε πλέον.

Ἄφνης ἐνεφανίσθη ὁ Ζεαννίνος, ὅστις ἰδὼν τὴν κυρίαν του νεκράν, ἀφῆκεν ἀπέλπιδα κραυγὴν.

— Πολὺ ἀργά! Τὴν ἐφόνευσαν! Εἰσθε λοιπόν θηρία! λησταί! ἄθλιοι!

Καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ Κορεντίνου.

Ὁ Ἰάκωβος δισταζὼν ἐσκέφθη ὅτι ὁ μάρτυς ἐκείνος ἐστενοχῶρει αὐτὸν καὶ κατεβίβασε τὸ ὄπλον του σκοπεύων αὐτόν.

Φόνευσον καὶ ἐμέ, θηρίον, εἶπεν ὁ Σακορράφας. Εἰς φόνος περισσότερον. Καλλίον νὰ ἐφόνευσες ἐμέ παρὰ τὸν ἄγγελον τοῦτον. Θὰ σοὶ ὄφειλον εὐγνωμοσύνην.

Ὁ Κορεντίνος παρεβῆ μετὰξὺ αὐτῶν.

— Ἀρκούν τὰ ἐγκλήματα, Ἰάκωβε, εἶπε. Πήγαίνε, Ζεαννίνε, ἐπέστρεψε εἰς τὸν πύργον καὶ εἶπέ ὅτι οἱ Κερανδαὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν τὸν ἄγγελον. Δὲν θὰ μνησικακῆσῶ ἐναντίον σου. Πράξον τὸ καθήκόν σου.

— Ἄλλ' ἄθλιε, ἡ δικαιοσύνη θὰ σας καταδιώξῃ καὶ τὸ ἰκρίωμα σας ἀναμένει. Φύγετε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κορεντίνος. Δὸς εἰς ἡμᾶς μίαν ὄραν καὶ σοὶ ὁμνῶν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον δικασταὶ οὔτε δικαστήρια δι' ἡμᾶς.

— Ἔστω, μίαν ὄραν.

— Χαῖρε, Ζεαννίνε, καὶ εὐχαριστῶ. Ἄν ἴδῃς τὸν Κλαύδιον εἰπέ του νὰ μᾶς συγχωρήσῃ. Εἰπέ του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ κατηραμένον Πενόε.

Ἐκείνος ἔμειδίασεν.

Οἱ ἀδελφοὶ συνητήθησαν εἰς τὰς σκέψεις των.

Ἐκεῖνος ἀπεμακρύνθη κεκυφώς.

Ἐσκέπτετο ὅτι μετὰ μίαν ὄραν θ' ἀνῆγγελε τὴν εἰδησιν εἰς τὴν μητέρα τῆς Καικιλίας.

Μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ὄρολογίον του, ὅπερ ἦν δῶρον τῆς Καικιλίας κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Ἐκεῖνος ἐδείκνυε τὴν δευτέραν ὄραν.

Ἄμα ὡς ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη, ὁ Κορεντίνος ἔνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν αὐτῷ. Σὲ ἠγνόησα. Τὸ πᾶν τετέλεστο. Οἱ Κεραυνὸς δὲν θὰ πέσωσιν ὡς λησται καὶ δολοφόνου. Πήγαινε εἰς τὴν ἔπαυλιν. Κλείσε τὰς θύρας. Ἀπομάκρυνον τὸν Ἰβ. Αὐτὸς θὰ ἴσῃ πλούσιος βραδύτερον. Ἄς μὴ ὑπάγῃ ἐκεῖ πλέον ὁ Κλαύδιος. Ἄν θέλῃ ἢ Ἄγνη ἄς ἀποθάνῃ μαζὺ μᾶς· ἂν θέλῃ νὰ ζήσῃ ἄς ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰβ. Τὸ χρυσίον ἐξαλείφει τὸ ὄνειδος. Ἄλλως τε, αὐτὴ δὲν εἶναι ἔνοχος. Πήγαινε λοιπόν, διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι μετρημέναι.

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρόν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἄφες με νὰ φονευθῶ. Θέλεις;

— Ὁχι. Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω. Θέλω ὄρατον θάνατον. Ὁμοῦ κατεστρώσαμεν τὰ φοβερά αὐτὰ σχέδια. Πρέπει ὁμοῦ νὰ ὑποστῶμεν τὴν ποινήν.

— Ἐχει καλῶς. Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς τὸ πτώμα;

— Πήγαινε! Ἐὰν τὸ μάθῃς μετ' ὀλίγον. Ἐκαστον λεπτόν ὄρας δύναται νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Κλείσε ὄλα. Ἐτοίμασον τὰ ὄπλα καὶ φυσίγγια. Ἄν τις καθ' ὁδὸν θελήσῃ νὰ σὲ συλλάβῃ φόνευσον αὐτόν. Ἐκηρύξαμεν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τοῦ κόσμου ὄλου.

Ἐκεῖνος ἦτο ἤδη μακρᾶν. Ἐτρεχεν ὡς λύκος ζωογονούμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ πολέμου.

Ὅτε ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον, ὁ Κορεντίνος ἀνήγειρε τὸ πτώμα τῆς Καικιλίας, ἐκράτησεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ διὰ πρώτην φοράν ἠσπάσθη τὸ μέτωπον τοῦ θερμοῦ ἔτι καὶ εὐκάμπτου ἐκείνου πτώματος.

Οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον αὐτόν. Ἄν μὴ ἐφοβεῖτο μὴ φωραθῆ θὰ ἐκραύγαζεν ἐκ τῆς ὀδύνης.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὰ δύο κέρατα τῆς πρωτοπορείας, ἅτινα εἶχον κλίνῃ ὄπως προσβάλωσι τοὺς Γερμανοὺς ἐκ τῶν πλαγίων, ἐσχημάτιζον ἡμικύκλιον, ὅτε εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ κυρίου ἐχθρικοῦ σώματος, τεταγμένου εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν πρώτων ταγματῶν ἀπόστασιν, ὥστε ἐδέησε ν' ἀμυνθῶσι κατὰ μέτωπον ἐναντίον ἰσχυροτέρου ἐχθροῦ.

Ἡ τύχη ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν θλιβεράν ταύτην κολακείαν.

Τὸ κέντρον τοῦ κυρίου σώματος, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Γίνου καὶ τῶν Σαρκενῶν, ἐπωφεληθὲν τὸ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενόμενον ρήγμα, ὤρμησεν εἰς αὐτό.

Αἱ κραυγαὶ Σοηβία! Σοηβία! ἀντηχοῦσαι ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, ἐπηύξανον τὸν τρόμον· εἰς τοῦτο δι' ἔτι μᾶλλον συνετέλουν οἱ Σαρκενοὶ κρούοντες τὰ τύμπανα, ἅτινα ἐκεῖνοι εἶχον ἐφεύρη καὶ μόνον ἐκεῖνοι μετεχειρίζοντο τότε... βραδύτερον δὲ παρεδέξατο ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ὅπως μεταβιβάσῃ τὰς διαταγὰς, ἐν καιρῷ μάχης καὶ κατασπάρσας τὰ ὄρα τῶν πολιτῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης, προσθεῖς ἐξ ἰδίων καὶ τοὺς αὐλοῦς, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἁρμομονίας.

Ἐκεῖνος τῆς Φλάνδρας καὶ ὁ κοντόσταυλος Γίλλης Λεβρόν ἐδραμον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν μάχην.

— Μονζοά! καὶ Ἄγιος Μαρτίνος! ἐκραύγασαν καὶ προσέβαλον τοὺς ἐχθροὺς ἐρρωμένως.

Τοῦ σώματος τούτου ἀπετέλουν μέρος καὶ οἱ ἵππεῖς τῆς βασιλείσεως, οἵτινες πολλὰ ἐξετέλεσαν, καθ' ἃ φημίζεται, ἀνδραγαθήματα, ἅτινα ὅμως δὲν διετήρησαν ἡμῖν αἱ ἱστορίαι.

Αὐταὶ ἀναφέρουσι μόνον, ὅτι ὁ ἀρχὼν Ἐρρίκος τῆς Κοσένσης, μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῆ τὴν γενομένην ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα τοξεύματα ὀπισθοχώρησιν τῶν ἰδικῶν του, διέτρεχεν ὡς μαινόμενος τὰς γραμμάς, κραυγάζων:

— Χριστιανοὶ ἵπποταί, σταθῆτε, δι' ὄνομα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου!... Τί θὰ εἰποῦν περὶ ἐμοῦ ἐν Γαλλίᾳ;... Αἰσχρὸς!... Ἐμπρός!... ἐμπρός!... οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν εἶναι Μανιχαῖοι, αἰρετικοί... τὰ ζῆσθ των δὲν κόπτουν... Ὁ Θεὸς τοὺς ἀφώρισε... Δύο τῶν ἵπποτῶν τοῦ Μαμφρέδου, ἰδόντες τὸν Κοσένσην καὶ νομίσαντες ὅτι ἦτο ὁ Κάρλος περιφερόμενος οὕτως ἀπρο-

φυλάκτως ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν του, ἐξήλθον τῆς γραμμῆς καὶ σφίγγοντες τὰς προτεταγμένας λόγχας των δι' ὅσῃς εἶχον δυνάμειος ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ. Ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Γίνος καὶ ὁ Ρογῆρος.

Οἱ πλίστιον αὐτοῦ ὄντες ἐγνώρισαν εἰς τὸν ὑποκόμητα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἄλλ' ἐκεῖνος, περιμένων τοὺς ἐχθροὺς σταθερῶ τῷ ποδί, ἐκραύγαζε:

— Τώρα θὰ ἰδῆτε τὸ ὄρατον παιγνίδιον.

Οἱ δύο ἵπποταί, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος, ἔφθασαν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν καὶ ἐπληξαν ταύτοχρόνως τὸν ὑποκόμητα ἀνὰ μέσον τοῦ στήθους, ὥστε αἱ δύο αἰχμαὶ ἐξεληθούσαι ἐσχημάτισαν γωνίαν κατὰ τὰ νῶτα...

Ἐκεῖνος ὑποκόμης, ἀναρπαγείς οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου, ἐφέρθη ἐπὶ μικρὸν αἰωρούμενος ἐπὶ τῶν δύο λογχῶν...

Τότε ὁ στρατὸς τοῦ Μαμφρέδου ἔρρηξε κραυγὴν θριαμβοῦ, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἐφονεύθη ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἡ δὲ μάχη ἐξηκολούθησε μετὰ μείζονος λύσεως... διότι οὐχ ἦττον ἐρρωμένως ἡμύνοντο οἱ Γάλλοι, καίπερ ἦτο καταφανὲς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἦττωντο.

Ἦτο ἤδη δειλὴ, καὶ οἱ δύο στρατοὶ ἠγωνίζοντο ἔτι ἐκθύμως, ὅτε ὁ κόμης Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος, ἀνευ λόφου, τὸν θώρακα ἔχων διάτρητον, τὸ ἐπιγαστριον κατακεκομμένον καὶ τὸ ξίφος τεθραυσμένον, συνήτησε τὸν Ἀμνηρᾶν Ἰουσοῦφ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Δὸς μοι τὴν σπάθην σου... ὀλίγαις σπαθιαῖς ἀκόμη καὶ ἡ νίκη εἶναι τελεία...

— Ἀκολούθησόν με, κόμη, ἀπήντησεν ὁ Ἀμνηρᾶς, καὶ θὰ σοὶ προμηθεύσω σπάθην...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Κλερμόν, ὅστις ἐκ τῶν ὄπλων καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν ἔργων, ἐφαίνετο ἀνδρείος ἵπποτης.

Ἐκεῖνος, ἰδὼν τὸν Ἀμνηρᾶν ἐφορμῶντα κατ' αὐτοῦ τόσον ἀσυνέτως, ἐτέθη εἰς ἀμυναν, νομίσας τὸ ἀντίστροπον κτύπημα ἀσφαλίστατον...

Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἀμνηρᾶν, ἀρκούντως πλίστιον, κατήνεγκε τὸ κτύπημα δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος.

Ἐκεῖνος διὰ θαυμασίας ἐτοιμότητος, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου του. Ἡ ἐχθρική λεπίς διελθοῦσα μόλις ἔθιξε τὰ νῶτά του.

Ἐκεῖνος ἔσυρε τοὺς χαλινούς τοῦ ὠκύποδος Βοράκ, ἐστράφη ὀπίσω καὶ κατήνεγκε σφοδρότατον κτύπημα διὰ τῆς σπάθης του ἐπὶ τῆς κόρυθος τοῦ Κλερμόν, ὅστις ὑψώσας τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τοὺς βραχίονας ἔπεσε νεκρός.

Ἐκεῖνος ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ νεκροῦ καὶ τείνας αὐτὸ πρὸς τὸν κόμητα Ἰορδάνην, εἶπεν αὐτῷ:

— Λάβε, οὕτω προμηθεύει ὄπλα εἰς τοὺς φίλους σου ὁ Ἰουσοῦφ.

— Γενναῖε ἀνερ! ἀπήντησεν ὁ Ἰορδάνης. Ἐὰν τὸ μεταχειρισθῶ, ἐπαξίως τοῦ

τρόπου, καθ' ὃν μοι ἐδόθη. Καὶ ἐγένετο ἄφαντος, εἰσδύσας ὅπου λυσσώδεστερα ἐμαίνετο ἡ μάχη.

Ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου, ἀπωθούμενος πανταχόθεν, εἶχεν ἐγκαταλίπη μόνους τοὺς ἵππεῖς τῆς βασιλείας, οἵτινες ἀποφασίσαντες ν' ἀποθάνωσι μᾶλλον ἢ νὰ ὀπισθοχωρήσωσι, συνεπυκνώθησαν καὶ ἀνθίσταντο καθ' ἅπαντος τοῦ στρατοῦ τοῦ Μαμφρέδου.

Ὁ Ἰορδάνης Λάνσιος, ἰδὼν ὅτι δὲν ἦτο συμφέρον ἄπασαι αἱ δυνάμεις τοῦ κυρίου του νὰ μείνωσιν ἀσχολούμεναι περὶ τὴν δράκα ἐκείνην τῶν ἀνδρῶν, ἥτις ἄλλως τε ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀγώνων τῆς ἀποσυνετίθετο, καὶ φοβηθεὶς μὴ ἀποκρουσθέντες ἤθελον συγκεντρωθῆ αὐθις καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔφοδον, προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν Γίνον καὶ τὸν Ἀγγαλῶνος καὶ διέταξεν αὐτοὺς ὅπως παραλαβόντες ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καταδιώξωσι τοὺς Γάλλους.

Ἰπήκουσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι εἰς τὴν διαταγὴν καὶ ὤρμησαν ἀπὸ ρυτῆρος πρὸς καταδιώξιν τῶν φευγόντων, οὓς ἐφόνευον ἀνεξαίρετως, εἴτε ἀνθισταμένους, εἴτε ὑποχωροῦντας, οὐδένα ποιῶντες αἰχμάλωτον. Πᾶς οἶκος εἶχεν ἐκλίπη. Ἡ δὲ ἀξιοθρήνητος σφαγὴ ἔθλιβε καὶ πολλοὺς ἔτι τῶν νικητῶν.

— Ἵψιστε Θεέ! δὲν ὑποφέρω τὴν τοιαύτην θέαν, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος! ὅστις ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, τοῦ καλουμένου Λίθου τῶν Ρόδων, ἐθεᾶτο τὴν σφαγὴν. Τὴν λόγγην μου, ἀκόλουθοι... τὸν ἵππον μου... ἡ ἐφεδρεία ἐμπρός...

— Γενναῖε ἐξάδελφε, (εἶπε κρατήσας αὐτὸν ὁ Γουίδος τοῦ Μομφόρτ), ἤσυχος διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου... ἄφες νὰ νικήσῃ δι' ἐν τέταρτον ἀκόμη τῆς ὥρας... καὶ ἔπειτα ἡ νίκη εἶναι ἰδική μας.

— Δὲν ὑποφέρω...

— Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ὅτι σὲ θέτω ὑπὸ κράτησιν... ἀπαιτεῖται εὐστάθεια.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ Ἀγγαλῶνος, οἱ στρατιῶταί του, παρασυρθέντες ἐκ τῆς ἀπληστίας τῶν λαφύρων, ἐγκαταλιπόντες τὰς γραμμάς, ὥσκει ἦσαν πλέον βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, διεσκεδάσθησαν τῇ δε κἀκεῖσε, ἀρπάζοντες πᾶν τὸ προστυχόν. Οἱ ἵπποι περιεπλανῶντο ἐλεύθεροι.

Οἱ ἵππεῖς ἀφιππεύσαντες ἀνερεύων ἐν τοῖς θυλακίοις τῶν νεκρῶν καὶ τῶν θησαυρῶν, ἤρπαζον ἀπὸ τῶν πανοπλιῶν πᾶν ὅ,τι ἐνόμιζον πολῦτιμον, ἀποσπῶντες αὐτὸ διὰ τῶν ξιφῶν των. Τινές, θέλοντες ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῶν πτωμάτων τὰ ἱμάτια, ἀπέσπων μετ' αὐτῶν καὶ τὰς σάρκας, τόση ἦτο ἡ λύσσα τῆς ἀρπαγῆς.

Πολλοί, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωσιν ἄλλως τοὺς δακτυλίους, ἐκοπτον τοὺς δακτύλους καὶ ἔθετον αὐτοὺς οὕτως αἰμοσταγεῖς ἐν τοῖς κόλποις των... Τόσον βδελυρὰ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἀπληστία!...

Ἐν τούτοις, ὁ Γίνος καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος ἠσυχολοῦντο νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν, καὶ διὰ τοῦ σαυρωτῆρος τῆς

λόγγης των πλήσοντες τὰ νῶτα τῶν φαύλων ἐκείνων ἐκράυγαζον:

— Ἰππεύσατε, ἀχρεῖοι... ἵππεύσατε.

Οἱ πλησόμενοι, προσέχοντες εἰς τὴν ἀρπαγὴν, ἢ ἠδιαφόρουσαν περὶ τῶν κτυπημάτων, ἢ τρέχοντες ἐμπρὸς διέφευγον, καὶ εἴτα ἐπανήρχοντο ὅπως πράξωσι χείρονα.

— Τώρα ἄς καταβῶμεν, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Μομφόρτ.

Ὁ δὲ Κάρολος, ἵππεύσας, ἐστράφη πρὸς τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ εἶπεν:

— Ἀκολουθήσατέ με βαρόνοι... θὰ βλέπετε πάντοτε τὸ πτερόν τῆς περιεφραλαίης μου ὅπου θὰ δύνασθε ν' ἀποκτήσετε δόξαν. Σεῖς, Γουίδε Γουέρρα, ὑπενθυμίσατε εἰς τοὺς ἰδικούς σας, ὅτι νικῶντες ἐν Βενεβέντῳ ἀνακτῶσι τὴν ποθητὴν πατριδα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὤρμησεν εἰς τὸ πεδίον.

Ἄγγελος, ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Λάνσιος, παρουσιάσθη εἰς τὸν Μαμφρέδην καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Βασιλεῦ ἐνίκησαμεν.

Ὁ βασιλεὺς, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν—διότι τοιαύτη τις σκέψις ἐπῆλθεν αὐτῷ αἰφνιδίως—εἶδε τὴν γαλλικὴν ἐφεδρείαν κατερχομένην ἐν τάξει ἀπὸ τοῦ λόφου καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄγγελον:

— Τρέξε καὶ εἶπέ εἰς τὸν Ἰορδάνην νὰ φυλαχθῆ, διότι δὲν ἐνίκησαμεν ἀκόμη.

Εἶτα ἔμεινε θεώμενος τὸ τάγμα τῶν Γουέλφων, καὶ βλέπων αὐτὸ—ὡς καὶ πράγματι ἦτο—ὠραιότατον, ἠρώτησε ποῖοι ἦσαν οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἄνδρες. Ὅτε δὲ ἤκουσεν ὅτι ἦσαν οἱ φυγαδῆς τῆς Φλωρεντίας, καθ' ἃ λέγεται, εἶπε:

— Καὶ τώρα ποῦ εἶναι οἱ Γιβελλίνοι, τοὺς ὁποίους διὰ τόσων ἀγώνων καὶ χρημάτων ἐβοηθήσαμεν;

Καὶ ἐπὶ μᾶλλον θαυμάζων τὸ Φλωρεντινὸν τάγμα, ὅπερ τόσον εὐτάκτως ἐβάδιζε, προσέθετο:

— Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι εἶναι ἀδύνατον νὰ χάσωσι σήμερον...

Ἐνοῶν διὰ τούτου ὅτι, καὶ ἂν ἐνίκα, θὰ προσελάμβανεν αὐτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ θὰ ἐξησφάλιζε τὴν θέσιν των.

— Ἰππεύσατε, ἀχρεῖοι, ἵππεύσατε!... Ἴδου ὁ ἐχθρὸς!...

Ἐκράυγαζον ὁ τε Γίνος καὶ ὁ Ἰορδάνης... ἀλλ' οἱ Προβηγκιανοὶ ἐρχόμενοι ἀπὸ ρυτῆρος ἦσαν πλησίον των.

Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἰταλοὶ, καίπερ δυσθύμως, ἠγέθησαν ὅπως τοὺς ἀποκρούσωσιν, ἀλλ' οἱ ἵπποι των ἦσαν μακράν, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ ἀπόλεσαν αὐτοὺς, διότι οἱ ἵπποι φοβηθέντες ἔφυγον. δὲ ἵππευσε τὸν ἰδικόν του.

Δὲν εἶχον δ' ἔτι σχηματίσῃ τὰς τάξεις των, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν μετ' ἀκατασχέτου ὀρμῆς καὶ τοὺς ἀπόθησαν ἄχρις ἀποστάσεως τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα βημάτων. Ἐκεῖ οἱ Γερμανοὶ ἐστάθησαν. Τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν διάστημα ἦτο πλήρες πτωμάτων.

Οἱ Γάλλοι ἀμφεταιλαντεύοντο, μὴ θέ-

λοντες νὰ καταπατήσωσι τὰ πτώματα τῶν συναδέλφων των.

Ὁ Κάρολος, ἰδὼν ὅτι τὸν δισταγμὸν ἐκείνον ἠδύναντο νὰ ἐπωφεληθῶσιν οἱ ἐχθροὶ καὶ ν' ἀνασχηματίσωσι τὰς τάξεις των, ὅπερ ἔως θὰ ἐπέφερε τὴν ἡττάν του, ἀνέκραξεν:

— Ἐμπρός, ἵπποταί... καταπατήσατε αὐτοὺς, ὅπως τοὺς ἐκδικήσετε... Αὐτοὶ οἱ νεκροὶ σας χαίρουσι, προσφέροντες ἡμῖν τὰ στήθη των, ὅπως ἀπ' αὐτῶν βαδίσωμεν εἰς νίκην... Μουζοῶ! Μουζοῶ! καὶ διήλθε πρῶτος.

— Σταθῆτε ἀκλόνητοι!... ἐμπρός!... τί! θὰ φύγετε τώρα ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἐδιώκετε;... Ὁ Μαμφρέδης σας βλέπει... Νίκη ἢ θάνατος... Σοηβία! Σοηβία!...

Ἐκράυγαζον ματαίως ὁ τε Γίνος καὶ ὁ Ἰορδάνης. Οἱ στρατιῶταί ὀπισθοχώρουν, καταληφθέντες ὑπὸ φόβου. Ὁ Μομφόρτ ἐμαίνετο ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιπούς.

Ἰππεύων ρωμαλαῖον νορμανδικὸν ἵππον, πλήσων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ τοῦ πελέκως, ἐνέσπειρε τὸν ὄλεθρον ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μαμφρέδου.

Εἶδεν αὐτὸν ὁ Γίνος καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, διότι μετὰ τοὺς ἐν Ρώμῃ ἀγῶνας, ἐγκαταλιπὼν τὸ ἐμβλημα τῆς ἀνατετραμένης Ἰταλίας, εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ οἰκογενειακόν του, ὅπερ ἦτο τρεῖς ἀρχαῖαι ἐρυθραὶ ἔδραι ἐν ἀργυρῷ πεδίῳ. Ὁ ἀγαθὸς Γίνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὸν ὄλεθρον ἐκείνον καὶ ἀρπάσας παρά τινος τῶν ἰδικῶν του τὴν λόγγην, ὤρμησε κατὰ τοῦ Μομφόρτ κραυγάζων!

— Προσοχή, καὶ σ' ἔφαγα!...

Ὁ Μομφόρτ ἀπέφυγε τὸ κτύπημα καί, ὅτε ὁ Γίνος διήλθεν, ἔρριψε κατ' αὐτοῦ τὸν πέλεκύν του, ἀλλ' ἀπέτυχεν.

Τότε ὁ Γίνος, προτείνας τὴν λόγγην, ὤρμησεν αὐθις κατὰ τοῦ Μομφόρτ, καὶ οὗτος, εὐσταθῶς μὲν, ἀλλὰ τρέμων ἐνδομύχως, ἐζήτηε νὰ προφυλαχθῆ... ὅτε εἰς τῶν ἀκολουθῶν του, ὀρμήσας ἐκ τῶν νῶτων τοῦ Γίνου, ἔρριψε κατὰ τούτου τὸ ἀκόντιον, ὅπερ πληξάν αὐτὸν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ ἐπιγάστριον ἠνοῦτο ὀπισθεν μετὰ τοῦ θώρακος, εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν τελευταίαν πλευρὰν καὶ τραυματίσας αὐτὸν καιρίως τὸν ἔρριψε χαμαί.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ραούλ, εἶπεν ὁ Μομφόρτ, μειδίῶν πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του, ὁ ἵπποτης τὸν ὅποιον ἐφόνευσε ἦτο ἀνδρεῖος καὶ δὲν ἤξιζε νὰ φονευθῆ ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ἐν τούτοις, εἶσαι εὐτυχής, διότι οἱ νεκροὶ δὲν πολεμοῦν πλέον... καὶ ὁ νεκρὸς ἐχθρὸς εὐωδιάζει ὡς ῥόδον...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπέτριψε τὸν ἵππον του, ὅπως διέλθῃ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Γίνου· ἀλλ' ὁ ἵππος, ἦσσαν φαῦλος τοῦ κυρίου του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ καταπατήσῃ... Ἄφρων!... ἠγνῶει ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐπεφύλασεν αὐτῷ θάνατον χιλιάκις οἰκτρότερον.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ πρόνοια, ἥτις ἐπέτρεψεν ὅπως φονευθῶσιν, ὁ πρόπαπος αὐτοῦ Σίμων Μομφόρτ, πληγείς ὑπὸ λίθου κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ πο-

λιορκία τῆς Θολώσης: Ἀλμερικός ὁ πάππος του, τραυματισθεὶς ὑπὸ βέλους κατὰ τὴν κοιλίαν: καὶ Σίμων ὁ πατὴρ του, ἐξ ἐντίμων πληγῶν, μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου, — ἠρνήθη τῷ Γουίτφ — ὅπως τιμωρήσῃ τὴν βραβρότητα του — τὴν δόξαν τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης θανάτου, ὅστις εἶχε καταστῆ κληρονομικός ἐν τῇ οικογενείᾳ του.

Συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, τῇ γενομένῃ κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, τῷ 1287, μεταξὺ Σικελῶν καὶ Νεαπολιτῶν, ἐτερωμάτισεν ἐν τῷ σκότει τῆς εἰρηκτῆς ζωῆν, ἣν εἶχον δοξάζον ἀξιωμακτικὰ πολεμικὰ κατορθώματα καὶ μολύνη ἀγρία κακουργήματα.

Ὁ κόμης Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος εἶδε τὸν θάνατον ἐκεῖνον καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Καὶ ὁμως ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ἠττημένος ἐκεῖ, ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσῃ νικητής. Ὅθεν ἰδὼν πλησίον τὸ τάγμα τῶν Γουέλφων ὤρμησεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, ποθῶν ἔνδοξον θάνατον.

Τρέχων ὡς μαινόμενος, ἐτραυματίσθη πολλοὺς καὶ πολλοὺς ἀνέτρεψεν, ἄχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν σημαίαν, ἣν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφερον ὁ ἐκ Πιστοίας Κορράδος τοῦ Μοντεμάγνου.

Ἦρπασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κατήνεγκε τὸ ξίφος του.

Ὁ Κορράδος ἐκράτει αὐτὴν ἐπίσης ἰσχυρῶς καὶ ἡμύνητο.

Οἱ παλαδῖνοι — διότι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς εἴπομεν καὶ προηγουμένως, οἱ δώδεκα Γουέλφοι, οἱ φονεύσαντες τὸν ἐκ Μοδένης Τάκκων — περιεκύκλωσαν τὸν Ἀγγαλῶνος καὶ ἐτραυματίσαν αὐτὸν καιρῶς.

Ἄλλ' ὁ γενναῖος ἀνὴρ, περιφρονῶν τὰ τραύματα ἐξηκολούθει πλήσσαν τὸν σηματοφόρον, ὅστις ἐπὶ τέλους καταβληθεὶς ὑπὸ ὑπερτέρας ἰσχύος καὶ πολλὰ φέρων τραύματα κατέπεσε τοῦ ἵππου...

Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην στιγμήν ἔπεσε καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος, ἐκπνεύσας ἐπὶ τοῦ κρίνου τῆς Φλωρεντίας.

Ἀγρία ἦσαν τότε τὰ τῶν φατριῶν μίσση ἐν Ἰταλίᾳ, θηριώδη τὰ ἔργα των.

Ἄδελφοὶ ἐμάχοντο κατ' ἀδελφῶν υἱοὶ κατὰ πατέρων, καὶ ὁμως οὐχὶ ἀνευ συγκινήσεως ἀναγινώσκω ἐν τῷ χρονικῷ ὅτι οἱ Γουέλφοι, μετὰ τὴν μάχην, ἐκήδευσαν ἐντίμως τὸν Ἀγγαλῶνος, θάψαντες αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸν Κορράδον τοῦ Μοντεμάγνου τάφῳ, ἐφ' οὗ ἐνέπηξαν σταυρόν, φέροντα, ἐπὶ μὲν τοῦ δεξιοῦ κέρατος τὸ ὄνομα τοῦ Ἰορδάνου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ τὸ τοῦ Κορράδου, καὶ ἐπιτύμβιον, δι' οὗ παρεκαλεῖτο ὁ διαβάτης νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν δύο γενναίων φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀρχηγῶν, ἡ φυγὴ κατέστη γενικὴ.

Δὲν ἐφαίνετο ἄλλο ἢ ἄνδρες φεύγοντες ἔντρομοι διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ δὲν ἠκούετο ἢ ἡ κραυγὴ:

— Ὁ δυνάμενος σωθῆται!...

Οἱ φεύγοντες ἔφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς

τὸ μέρος, ἐνθα ὁ Ἰορδάνης Λάνσιος, κατατροπώσας τοὺς ἵππους τῆς βασιλείσης ἀνεδιόργανου τοὺς ἄνδρας του, ὅπως δράμη εἰς βοήθειαν τῶν ἰδικῶν του.

— Ἐφθασαν οἱ ἐχθροὶ!... ἐκραύγασαν αὐτῷ κάτωχοι ἐκ τοῦ τρόμου οἱ πρῶτοι φθάσαντες.

— Ποιοὶ ἐχθροὶ;

— Οἱ Γουέλφοι, οἱ Γάλλοι, τάγματα δλόκληρα ἀγρίων δαιμόνων.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἄς ἔλθουν, καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τοὺς δεχθῶμεν καθὼς πρέπει.

Οἱ Γάλλοι ἐπελθόντες προσέβαλον μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς τὰ τάγματα τοῦ Λάνσιος, ἅτινα ὁμως μετ' ἴσης ἀνδρείας ἀπέκρουσαν αὐτούς.

Ἀνεώσαν τὴν ἔφοδον, καὶ ὠπισθοχώρησαν αὐτῆς ἀποκρουσθέντες.

Ἡ τρίτη ἔφοδος ὑπῆρξεν αἱματηρότερα, διότι καίπερ κατεσχισμένοι δὲν ἐφοβοῦντο... ἀπεπειράθησαν καὶ τετάρτην... ἀπερίγραπτοι εἶναι αἱ ἀμφοτέρωθεν κατενεχθεῖσαι πληγαί, ἀνυπολόγιστοι οἱ θάνατοι.

Ἄλλ' ὁ Λάνσιος:

— Μὴ κινηθῆτε!... ἐκραύγαζεν εἰς τοὺς στρατιώτας του, καὶ οὗτοι ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ παραδείγματός του, οὐδὲ κατὰ σπιθαμὴν ὑπεχώρουν.

Ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, ἐμάχετο ὁ Ρογῆρος, φέρων τὴν σημαίαν τοῦ Μαμφρέδου, διὰ στιβαρᾶς χειρός, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ σημαία ἐκείνη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ κορυφῆς πύργου.

Περὶ αὐτὴν συνωθοῦντο λυσσαλέως οἱ γενναϊότεροι καὶ, ὅτε ἔσειεν αὐτὴν, ἠκούετο ἀλλαλαγμὸς χαρᾶς καὶ τὸ θάρρος των ἐδιπλασιαζέτο.

Ὅταν οἱ προσβάλλοντες δὲν νικῶσιν, ἠττῶνται, καὶ ὁ Κάρολος, βλέπων τὴν ἐπίμονον ἐκείνην ἀντίστασιν, ἤρξατο νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς ἐκβάσεως· ἀλλὰ, καὶ περ τεθλιμμένος, δὲν ἀπώλεσε τὴν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐτοιμότητα, ἀπεναντίας τραχυθεὶς ἐκ τῆς συμφορᾶς ἐσκέπτετο περὶ σωτηρίας.

Συχνάκις παρατηρεῖται ὅτι ὁ δυστυχὴς καθίσταται μοχθηρὸς καὶ διαπράττει ἐν τῇ συμφορᾷ πράγματα, περὶ ὧν οὐδὲ κἂν θὰ ἐσκέπτετο εὐτυχῆς ὢν. Αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ κατὰ τὴν περίπτωσην ταύτην.

Ὁ υἱὸς τῆς Γαλλίας κατέφυγεν εἰς τὸν δόλον, καταπατήσας δὲ πάντα τὰ τότε νόμιμα τῶν ἐθνῶν καὶ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὰ μέσα δι' ὧν ἠδύνατο νὰ βλάψῃ περισσότερο τὸν ἐχθρόν του, διέταξε νὰ τραυματίωσι τοὺς ἵππους.

Ἡ τοιαύτη διαταγὴ παρεβίαζε τὰς συμφωνίας, ἄς τὰ δύο πολεμοῦντα μέρη ἐποιοῦν περὶ τοῦ τρόπου τοῦ μάχεσθαι... ἀλλ' ἡ νίκη ἐξαγνίζει τὰς ἀμαρτίας, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται.

Ἄν δὲ ὁ Γρότιος ἐγνωμάτευσεν ὅτι οὐφείλει τις νὰ τηρῇ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς πίστιν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ αὐτοῖς ὀσονμικρότερον κακὸν δύναται, — εἶπε τοῦτο, πιστεύομεν,

τὸν Ἰούλιον — ἀλλὰ δὲν θὰ ἐβεβαίουν αὐτὸ καὶ τὸν Ἰανουάριον.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Καρόλου διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν, καὶ πανταχόθεν ἀντήχησεν ἡ κραυγὴ:

— Μὲ τοὺς στόκους! μὲ τοὺς στόκους! κτυπάτε τ' ἄλλα! Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ἡ πρώτη γραμμὴ τοῦ Λάνσιος, πρὶν ἢ φθάσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἔμεινε χωρὶς ἵππους.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ Λάνσιος ὁ ἵππος ἐφονεύθη. Οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων πεσόντες ἐκλινον ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τῶν ὄπισθεν αὐτῶν γραμμῶν, αἵτινες ἠνεώχθησαν ἀμέσως ὅπως τοὺς προφυλάξωσιν...

Οἱ δυστυχεῖς! ἐδέχθησαν τοὺς συναδέλφους των, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκρούσωσι καὶ τοὺς ἐχθροὺς, οἵτινες εἰσέδυσαν ἐντὸς τῶν γραμμῶν μετὰ τῶν πρώτων ἀναμειγμένοι.

Ἡ γαλλικὴ ἀνδρεία, ἐνισχυθεῖσα ἐκ τῆς ἐλπίδος τῆς νίκης, ἐκτύπη τυφλοῖς ὄμμασι. Οἱ στρατιῶται τοῦ βασιλέως δὲν διέψευσαν τὴν περὶ αὐτῶν ἰδέαν κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν...

Ἰση ἀμφοτέρωθεν ἡ ἀνδρεία· ἀλλὰ ἀνισος ἡ κατάστασις. Οὐδέποτε θαυμαστότερα ἀνδραγαθήματα ἐτελέσθησαν, οὐδέποτε αἱματηρότερα μάχη συνεκροτήθη... οὔτε κατὰ τοὺς ἀρχαίους, οὔτε κατὰ τοὺς νέους χρόνους. Ἐπὶ μακρὸν, ἡ πεδιάς τῆς Παναγίας τῆς Γρανδέλλας ἀνέδιδε μιαισματικὰ ἀναθυμιάσεις, ἕνεκα τῆς φοβερᾶς δυσωδίας τῶν ἀτάφων ἐκεῖ πτωμάτων.

Ἐπὶ ἡμισυ καὶ ἐπέκεινα αἰῶνα, τὰ ἐν τῇ πεδιάδι κατεσπαρμένα λευκὰ ὅσα ἐμαρτύρουν τὴν λύσαν, μεθ' ἧς κατεσπαράχθησαν χιλιάδες ἀνθρώπων, καὶ νῦν ἔτι ὁ γεωργὸς ἀροτριῶν τὸ ἔδαφος αἰσθάνεται συχνάκις προσκόπτειν τὸ ἀροτρίον του, κύπτει καὶ εὐρίσκων συντρίμματα ἀνθρωπίνων σκελετῶν ὑπὸ τὸ ὕνιον ἀρπάζει αὐτὰ βλασφημῶν καὶ τὰ ἐκσφενδονίζει εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ γείτονός του.

Ἄνευ περικεφαλαίας, ἔχων τὴν κόμην πηκτὴν ἐξ ἰδρωτός καὶ αἵματος, τραυματισμένος κατὰ τὸ πρόσωπον, κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν τὴν βασιλικὴν σημαίαν κατεσχισμένην, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν τὸ ξίφος τοῦ ὀδοντωτῶν ἀπὸ τῆς αἰχμῆς ἀχρι τῆς λαβῆς, παρουσιάσθη ὁ Ρογῆρος ἐνώπιον τοῦ Μαμφρέδου, κραυγάζων μακρόθεν:

— Τὴν ἐφεδρείαν, βασιλεῦ, τὴν ἐφεδρείαν!

— Τί συμβαίνει; Ἐγκατέλιπον τὸ πεδίον οἱ δειλοὶ; Ποῦ εἶναι ὁ κύρ Γίνος;

— Ἐφονεύθη.

— Ὁ Ἀγγαλῶνος;

— Ἐφονεύθη.

— Ὁργὴ τοῦ Θεοῦ! βαρόνοι, ἐμπρός ἢ ἐφεδρεία. Ἀκολουθήσατε τὸν βασιλέα σας, ὅστις θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ ἢ εἰς τὴν νίκην, ἢ εἰς τὸν θάνατον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του. Ἀλλὰ μὴ ἀκούων ὄπισθεν του ἢ ἐλάχιστον θόρυβον, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν... δέκα περίπου μόλις τὸν ἠκολούθουν. Οἱ ἄλλοι, ἀνερχόμενοι εἰς τετρακοσίους

ίππεις και τετρακισχιλίους περίπου πεζούς, δὲν εἶχον κινήθη.

— Σπεύσατε! ἐμπρός ἀμέσως ἢ ἐφ' ἄρ' εἰς... διότι ἡ ἀναβολὴ εἶναι ὀλεθρὸς! ἀνέκραξεν αὐτοῖς ὁ Μαμφρέδης.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ ἀκίνησις... Τότε ὁ βασιλεὺς ἐνόησε τὴν προδοσίαν, καὶ ἡ καρδία του ἤρρισε νὰ τρέμη.

Πλησιάζας δὲ πρὸς αὐτούς, ἐφώνει ὡς μαινόμενος:

— ὦ, πιστοῖ μου βαρόνοι, κινήθητε, σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας, εἰς τὰ τέκνα σας... δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνθυμήσω τῶρα τὰς εὐεργεσίας μου... ἀλλὰ σκέφθητε τὴν τιμὴν σας, τὸ αἴσχος...

— Σκεπτόμεθα τὴν ψυχὴν μας... θέλομεν τὴν ἄρσιν τοῦ ἀφορισμοῦ.

— Τί λέγετε; Δὲν ἐπολεμήσατε μετ' ἐμοῦ κατὰ τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου;... Δὲν διετρέξατε, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους, ἔνοπλοι τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα; Τώρα δὲν σὰς λέγω νὰ ἐπιδράμετε ξένην χώραν, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὸ βασίλειον...

— Τὸ βασίλειον εἶναι ἰδικόν σας, ὑπερασπίσατέ το, ἂν δύνασθε.

— Ναί, θὰ δυνηθῶ, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν... Συνειθισμένοι νὰ στρατεύετε ὑπὸ τὸν αἵμα τὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου, δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νίκης. Ἐκπληρώσατε τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ὠρκίσθητε ἐν Μονραάλε καὶ ἐν Βενεβέντφ... ὦ! δώσατε καὶ δευτέραν φορὰν τὸν θρόνον εἰς τὸν Μαμφρέδην...

Οἱ βαρόνοι, ἀντὶ ἀπαντήσεως, διέταξαν τοὺς σαλπικτὰς αὐτῶν νὰ σαλπίσωσι καὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὴν μάχην...

Ἄπιστευτος προδοσία, ἂν μὴ αἰ ἱστορῶν τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ αἰ ὑπὸ τῶν Γιβελλίνων καὶ αἰ ὑπὸ τῶν Γουέλφων γραφείσαι, ἀνέφερον αὐτὴν.

Οἱ Νεαπολίται βαρόνοι, ὡς ἄλλοτε οἱ Πολωνοί, ὅτε ἐκινδύνευε τὸ βασίλειον, προσήρχοντο ἔφιπποι, καὶ ὡς ἐκεῖνοι ἀπετέλουν τὸ κύριον καὶ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατοῦ.

Ὁ ἀναγνὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Πολωνίας θαυμάζει τὴν μεταξὺ τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ταγμάτων τῶν Νεαπολιτῶν βαρῶνων ὁμοιότητα...

Ἡ αὐτὴ πολυτέλεια, ἡ αὐτὴ ἀστασία, αἱ αὐταὶ ἔξεις.

Κατὰ τοῦτο διέφερον μόνον, ὅτι οἱ μὲν Πολωνοὶ ὑπερήπιζον ὅ,τι ἐνόμιζον ἐλευθερίαν· οἱ δὲ Νεαπολίται, τὴν μοναρχίαν. Ὁ Μαμφρέδης, μὴ ἔχων πεποιθήσιν ἐπ' αὐτῶν, τοὺς ὑπέβαλλεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἐλπίζων ὅτι ἡ παρουσία του ἐν τῷ στρατῷ θὰ τοὺς ἐχαλιναγώγει. Πῶς ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐλπίδα του ταύτην ἔβλεπε τότε...

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θεώμενος ἔντρομος τὴν ἀκατανόμαστον ἐκείνην δειλίαν... ἐπὶ τέλους εἶπεν:

— Ἄφρων!... καὶ παρεκάλουν αὐτούς! Εἶτα ἀνήγειρε τὴν χεῖρα, ὡσεὶ θέλων νὰ καταρασθῇ... ἀλλ' ἀψήγησεν:

— Ὅχι, εἶπε, δὲν εἶναι ἀξιοὶ τῆς

κατάρτας μου... καταδικάζω αὐτούς νὰ ζήσωσιν... Εὐτυχὴς ἐγώ!... διότι, ὡς ὁ θρόνος, δὲν εἶναι εἰς χεῖράς των καὶ ἡ δόξα μου καὶ ἡ φήμη μου.

Καὶ στρέψας τὸν ἵππον του, παρώρμα αὐτὸν διὰ τε τῶν κραυγῶν καὶ τῶν πτεριστήρων, εἰς ἀκατάσχετον δρόμον...

Τότε συνέβη παράδοξόν τι... Ὁ ἀργυροῦς αἰτός, ὃν εἶχεν ἐπὶ τοῦ κράνου του, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου... Ὁ Μαμφρέδης ὠχίρασεν, ἰδὼν τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον οἰωνόν, καὶ εἶπε:

— Hoc est signum Dei... ἀληθῶς σημεῖον τοῦ Θεοῦ εἶναι τοῦτο, διότι τὸν αἰτὸν ἐγὼ αὐτὸς εἶχον προσαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ κράνου κατὰ τρόπον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, συνεκέντρωσεν ἄπασαν αὐτοῦ τὴν γενναϊότητα, καὶ — ἀφοῦ δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ζήσῃ — ὤρμησεν ὅπου λυσσῶδεςτέρα ἐμαίνεται ἔτι ἡ μάχη, ὅπως ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὡς βασιλεὺς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν παρετήρει προσεκτικῶς· ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος εἶχε προσλάβῃ ἐν ἐκ τῶν ὅλων ἰδιαζόντων ἐκείνων σχημάτων, ἅπερ παρέχει ἡ συνήθεια τῶν δικαστικῶν καθηκόντων.

Ὁμίλει βραδέως, μετὰ σαφηνείας, μεταχειριζόμενος τὴν καταλληλὸν λέξιν, ἀνευ περιττῶν φράσεων.

— Λέγετε ὅτι γνωρίζετε τὸν κ. Βαροδᾶν πρὸ πολλοῦ, ὑπέλαβεν ὁ δικαστὴς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εὐθέως εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ λέξεις, ἀναμφιβόλως εἶσθε ὁ ἐμπιστευτικὸς φίλος του...

— Καθὼς αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδικός μου, κύριε.

— Τότε σὰς ὠμολόγησεν ὅτι εἶχε χρηματικὰς στενοχωρίας...

— Αὐτός! ὁ κ. Βαροδᾶς εὐρίσκεται εἰς λίαν εὐπορον κατάστασιν, τὴν ὁποῖαν ὑπολογίζω ὡς ἀποφέρουσαν εἰσόδημα δεκαπέντε τοῦλάχιστον χιλιάδων φράγκων...

— Πιστεύω ὅτι ἀπατάσθε. Διότι ἐν τῇ ἐρευνῇ, ἥτις ἐνηργήθη, δὲν εὐρέθη οὐδὲ ἔχον χρηματικῶν ἀξιών...

— Διότι εἶνε καταθεμιμέναι ἐν τινὶ πιστωτικῷ καταστήματι...

— Θὰ εὐρίσκοντο αἱ ἀποδείξεις. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά· αἱ ὁμολογίαι αὐτοῦ τοῦ κυρίου Βαροδᾶ ἀντιφάσκουσιν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν. Λέγετε λοιπὸν ὅτι δύνασθε νὰ μὰς δώσητε τὴν ἀμεσον ἀποδείξιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ ἐνοχοποιηθέντος...

— Μάλιστα, κύριε. Ἡ ἀπόδειξις αὐτῆ, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω εἰμὴ προφορικῶς, θὰ σὰς ἐπιβεβαιωθῇ δι' ἐγγράφου σχεδὸν ἀθηντικῶς καὶ διὰ μαρτυριῶν. Ἄλλ' ἐν πρώτοις μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν ἡ ἐφημερίς ἐγραφεν ἀκριβῶς ὀρίζουσα ὅτι τὴν Πέμπτην κατὰ τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας περίπου, ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλήμα, περὶ οὗ πρόκειται...

— Τοῦτο εἶνε ἀκριβές.

— Ἐλοιπὸν, κύριε, σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀκούετε καλῶς—καὶ ἐπὶ πλεόν θὰ ἀποδείξω τοὺς λόγους μου—ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης, κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμισίαν, ὁ κ. Βαροδᾶς ἦτο εἰς τὸν οἶκόν μου... Κατοικῶ δὲ εἰς Πασσού. Καὶ μετὰ τὴν μεγίστην ἄρα ταχύτητα θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἄννης πρὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας... συμβαίνει λοιπὸν σύγχις, τὸ ἐπαναλαμβάνω, συμβαίνει παρενόησις. Ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν δύναται νὰ εἶνε ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦσιν...

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ μικρὸν σιγή.

— Γνωρίζετε καλῶς, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστὴς προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοὺς μεθ' οὗ συνδιελέγετο, ὅτι διακινδυνεύετε...

— Ἐπειδὴ λέγω τὴν ἀλήθειαν!

— Παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς φιλίας, ἐκτεινομένης πέραν τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων...

— Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι!...

— Περιμείνατε!...

Ὁ δικαστὴς ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ βάρου καὶ εἶπε:

— Προσαγγάγετε τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Πολλὴ ἤσθάνθη ἐαυτὸν ὠχρίωντα. Ἄδριτος ἀγωνία ἐπέεζε τὴν καρδίαν του.

Ὁ Βαροδᾶς ἐνεφανίσθη συνοδευόμενος ὑπὸ δύο κλητῆρων.

Ἦτο αὐτός, ἦτο ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία μορφή του μετὰ τῶν ὀστεωδῶν καὶ ζωηρῶν διαχρώσεων αὐτῆς, μετὰ τῶν τεθλιμμένων βλεμμάτων του.

Ἄλλ' ὁ Πολλὴ δυσκόλως κατῶρθωσε νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως. Συνήθως, καὶ πρὸ δύο ἔτι ἡμερῶν, ὁ Βαροδᾶς ἔφερε τὴν μακροτάτην γενειάδα του, γενειάδα ξανθὴν λευκίζουσαν, γενειάδα πλουσία.

Ἦδη δ' ἡ γενειὰς αὐτῆ ἦτο βραχεῖα, διχαζομένη εἰς δύο ὀξείας προεκβολὰς, τοῦθ' ὅπερ μετέβαλλε καὶ ἀνεκαίνιζεν ὀλόκληρον τὴν φυσιογνωμίαν.

Ὁ Βαροδᾶς εἶδε τὸν Πολλὴ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀνασκήρτησιν, ἦν εὐθὺς ἀντελήφθη ὁ δικαστὴς.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον; ἠρώτησε τὸν Βαροδᾶν.

— Ἄν με γνωρίζῃ! ἤρξατο ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.

— Εὐασεστήθητε νὰ τηρήσητε σιγὴν, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀρκετὰ ψυχρῶς. Τὸν κύριον ἐρωτῶ.

Ὁ Βαροδᾶς ἀνωρθώθη εὐρύων τὸ στήθος του, ὡς ἵνα τὸ πληρώσῃ δυνάμει καὶ ἀέρος, καὶ εἶπεν ἀπλῶς:

— Μάλιστα, κύριε.

— Ο κ. Πολλέ, επανέλαβεν ο δικαστής ρίπτων τούς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ἵνα ἐνθυμηθῆ τὸ ὄνομα, ὁ κ. Πολλέ βεβαίωι ὅτι διήλθατε τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Βαροδάς εἶχε τούς ὀφθαλμούς προσηλωμένους πρὸς τὴν γῆν· ἐλαφρὰ δὲ συστολὴ συνέσπασε τὰ χεῖλη του, καὶ μεταξὺ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ ὁ φίλος του παρετήρησε βλέμμα βαρυαλγές καὶ ἰκετευτικόν.

— Ὁ φίλος μου, ὁ κ. Πολλέ, δυστυχῶς ἀπατάται, εἶπεν ὁ Βαροδάς.

— Ἄλλ' ὄχι! ὄχι! ἐφώνησεν ὁ κ. Πολλέ. Γνωρίζω κάλλιστα ἐγὼ ὅτι διήλθομεν τὴν ἐσπέραν, παιζόντες ζατρίκιον...

Τὴν φορὰν δὲ ταύτην, λίαν ξηρῶς, διὰ τόνου σχεδὸν σκληροῦ, ὑπέλαβεν ὁ Βαροδάς :

— Ἐχετε λάθος. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. δικαστής θὰ συγχωρήσῃ τὴν πρὸς ἐμέ φιλιάν σας... ἀλλ' αὕτη δὲν ὀφείλει νὰ φθάνῃ καὶ μέχρι τοῦ ψεύδους.

Ὁ κ. Πολλέ ὑπέστη νευρικὸν τιναγμόν· εἶχε δεχθῆ τὸ κτύπημα κατὰ μέσον στῆθος, καὶ ἐκπληκτός ἐφέλλιζε διαμαρτυρίας ἀκαταλήπτους...

— Κύριε, επανέλαβεν ὁ δικαστής, λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἀγάπην, ἣν φαίνεσθε τρέφων πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνοχοποιήσω... Μόνον θὰ ἐννοήσετε, ἐλπίζω, ὅτι πᾶσα ἐπιμονὴ θὰ ἦτο οὐ μόνον ἀνωφελής, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀρμόζουσα. Εὐαρεστήθητε ν' ἀποσυρθῆτε. Ἄλλως τε, θὰ σὰς καλέσω προσεχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος δὲν ἦτο δειλός. Ἄλλὰ τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως τῷ παρέλυε πάσας τὰς δυνάμεις.

Παρετήρησεν αὐθις τὸν Βαροδάν, ὅστις ἤδη ἐκράτει τούς ὀφθαλμούς του ἐπιμόνως προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν, ἀνέφξε τὸ στόμα ἵνα ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις ἐσταματήσαν ἐν τῷ λάρυγγί του, καί, κατατεθορυβημένος, ὡσεὶ κεραυνόπληκτος, εἶδε τὴν θύραν ἀνοιγομένην πρὸ αὐτοῦ καὶ εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς εἶχεν ἐξέλθει.

Γ'

— Φορέσατε τὸν πῖλόν σας, κύριε, εἶπε φωνὴ τις πλησίον αὐτοῦ. Θὰ ἀσθενήσετε.

Τῷ ὄντι, ὁ κ. Πολλέ ἐν τῇ ταραχῇ αὐτοῦ ἔμενε ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χιόνα.

Ἐπήκουσε μηχανικῶς καὶ παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῷ εἶχε δώσει τὴν συμβουλὴν ταύτην.

Ἦτο νέος κομψὸς ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος ἐπενδύτην μετὰ διφθερίνου περιτραχηλίου.

— Κύριε, επανέλαβεν οὗτος, φαίνεσθε γνωρίζων τὸν κατηγορούμενον.

— Ναί... ναί... τὸν γνωρίζω... εἶνε ὁ μάλλον ἐπιστήμιος φίλος μου.

— Τότε δὲν θ' ἀρνηθῆτε, ἀναμφιβόλως, νὰ μοὶ παρασχητε πληροφορίας τινάς.

Καὶ ὁμιλῶν ὁ ἀγνωστος ἤγγισεν τὸν βραχίονα τοῦ κ. Πολλέ καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ βαδίσῃ συνοδεύων αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Ἄλλὰ... τίνι δικαίωματι; τίς εἶσθε; ἐφέλλιζεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

— Οὐδὲν ἀπλούστατον. Εἶμαι ἐφημεριδογράφος, ρέπορτερ, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐργαζόμενος εἰς τὸν «Ἀγγελιαφόρον», καὶ θὰ σὰς ἤμην εὐγνώμων...

— Εἰς τὸν «Ἀγγελιαφόρον»! ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἔμαθον τὴν φρικώδη ταύτην συμφορὰν. Σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε μου, τί συνέβη... ἀκριβῶς.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ρέπορτερ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μοὶ εἰπῆτε καὶ σὲς, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί... σὰς ὑπόσχομαι... Τότε ὁ Βαροδάς πράγματι κατηγορεῖται ἐπὶ δολοφονία...

— Πράγματι. Αἱ πληροφορίες μας ἦσαν ἀκριβέσταται.

— Ἄλλὰ τίς τὸν κατηγορήσεν;

— Οὐδεὶς... ἢ μάλλον ἡ τύχη, ἡ ἐπικίνδυνος αὕτη τύχη, ἥτις εἶναι ὁ πολυτιμότερος βοηθὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἄλλὰ, συγγνώμην, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν εἶνε πολὺ ἀσχημον νὰ μᾶς βλέπουν νὰ συνδιαλεγώμεθα. Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ εἰσέλθωμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὸ καφενεῖον;

Εἰς τὸ καφενεῖον! πλέον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν εἶχον βεβαίως παρέλθει, ἀφότου παρομοία ἀνοησία δὲν εἶχε συμβῆ εἰς τὸν ἐρημίτην τοῦ Πασού. Ἄλλὰ τῶρα δὲν ἐφρόντιζε περὶ ταιούτων πραγμάτων!

Ἠκολούθησε λοιπὸν τὸν ρέπορτερ καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀμφότεροι εὐρίσκοντο ἐνώπιον μαρμαρίνης τραπέζης, ἐν τινὶ καφενεῖῳ τῆς πλατείας Μονσαί.

Ὁ κ. Πολλέ οὐδὲ κἂν εἶδε τὸ ποτήριον ζύθου, ὅπερ ἔθεσαν ἐνώπιόν του.

Ὁ δ' ἕτερος, εὐγενέστατος, τῷ παρουσίασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Μιχαὴλ Λαμπλέν, ἐκ τῶν τοῦ «Ἀγγελιαφόρου».

Ἡ ὄψις του ἦτο ἀφελής καὶ εὐφυής.

Δι' αὐτομάτου δὲ κινήματος ἀνταλλαγῆς ὁ κ. Πολλέ τῷ ἐνεχείρισε καὶ αὐτὸς τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Εἶτα δ' εἶπεν :

— Ἀκούσατε, κύριε, τὴν στιγμὴν ταύτην ἔχω χάσει τὸν νοῦν μου. Ἄφετέ με νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα μὲ δύο λέξεις : Ἀπὸ πενήντα περίπου ἐτῶν εἶμαι ὁ φίλος, ὁ σύντροφος, ὁ ἀχώριστος τοῦ κ. Βαροδά. Ἐγὼ λοιπὸν γνωρίζω ὅτι οὐδέποτε ἄνθρωπος ὑπῆρξε τιμιώτερος αὐτοῦ. Γνωρίζω ὅτι δὲν διέπραξε τὸ ἔγκλημα, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦσι. Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ εἴσθε τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον μοὶ παρουσιάζουσιν αἱ περιστάσεις, σὰς ἰκετεύω νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ, νὰ μὴ μοὶ κρύψετε τίποτε, ἐξ ὅσων δύνασθε νὰ γνωρίζετε... καὶ μὰ τὸν Θεόν, θὰ προσέθετον, ἂν ἐτόλμων, ὅτι σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν σώσω.

Ὁ Λαμπλέν, καίπερ τιτλοφορούμενος λίαν μετριοφρόνως ὡς ρέπορτερ, ἦτο μάλλον ἀπλοῦς συλλογὸς εἰδήσεων· μάλλον σκεπτικὸς ἢ ἀληθῶς φιλόσοφος ἠρέσκετο πρὸ παντὸς εἰς τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων, ἄτινα τὰ «Διάφορα συμβάντα» παρουσιάζουσι καθ' ἐκάστην ἐν Παρισίοις, εἰς τὴν ὀξύνειαν τοῦ ἐρευνητοῦ.

Πετροικισμένος διὰ νοῦ λίαν εὐστόχου, ὀλίγον ὀξέος μάλιστα, φερόμενος ἐκ φύσεως πρὸς τινὰ δυσσοιωνισμόν, μόλις παρεδέχετο τὰς ἀγαθὰς μάλλον ἢ τὰς κακὰς πράξεις.

— Τὰ πάντα ἔχουσι τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των, ἔλεγε συχνάκις.

Καὶ ἤθελεν εἶσθαι λίαν δύσκολον, ὅπως καταπέσῃ τις αὐτὸν νὰ κατακρίνῃ ἢ ἐπιδοκιμάσῃ ἐντελῶς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα πρᾶξιν.

Ἄν εἰς τὸν ἔπαινον προσέθετε τὸ «μόνον», ὅπερ μείοι καὶ συχνάκις ἐκμηθεύει αὐτόν, ἐμετρίαζε τὸν φόγον διὰ τῶν «ὄμως», ἄτινα ἐδικαιολόγουν ἐξηγοῦντα.

Παρ' αὐτῷ ὁ δημοσιογράφος δὲν εἶχεν ἐξαφανίσει τὸν ἄνθρωπον, καὶ αἱ ἀφηγήσεις του, ἐνδιαφέρουσαι πάντοτε, δὲν παρυσίαζον καθόλου τὸν καθ' ὑπερβολὴν ἀδιάκριτον ἐκείνον χαρακτήρα, ὅστις ἐνίοτε μετέχει τῆς προπετείας ἢ τῆς σκληρότητος.

Ἐφαίνετο γνωρίζων πολλὰ· πράγματι ὄμως ἔλεγεν ὀλιγώτερα ἢ ὅσα ἐγνώριζε, διαφυλάττων πληθὺν λεπτομερειῶν διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, καὶ φρονῶν ὅτι τὸ κοινὸν ἐγνώριζεν ἀρκετάς, εὐθὺς ὡς ἐπίστευεν ὅτι γνωρίζει πάσας.

— Ἴδωμεν, κύριε, εἶπεν ἀκούσας τὴν ἐκλιπάρησιν τοῦ ἀρχαίου συμβολαιογράφου, θὰ σὰς ἐξηγήσω τί συνέβη. Ἄλλως τε, οὐδὲν τούτου σαφέστερον καὶ συντομώτερον. Βλέπω ὅτι εἴσθε ἄνθρωπος εὐλικρινῆς καὶ ἐνδιαφέρεσθε ζωηρῶς δι' αὐτὸν τὸν χημικόν. Λέγετε ὅτι εἶνε ἄθως, καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι εἴσθε φίλος του. Φοβοῦμαι ὄμως μήπως ἀναγκασθῆτε νὰ μεταβάλλετε γνώμην.

— Ἀδύνατον!...

— Ἔστω, δὲν συζητῶ τούτο! Ἴδου ἡ ὑπόθεσις. Γνωρίζετε ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης, ἀγύρτης τις, γνωστότατος ἄλλως ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Παρισίων— τμήματος τῶν περιτριμμάτων τῆς κοινωνίας— τοκογλόφος, ἄρα κλέπτης, εὐρέθη δολοφονημένος. Εἶνε δ' ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη μετὰ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας καὶ τῆς δεκάτης.

— Εἶνε βεβαίον ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διεπράχθη τὸ ἔγκλημα;

— Βεβαίωτατον. Αὐτὸς ὁ κ. Καριβέρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμισείαν. Τὸν εἶδον. Ἡ αὐτοψία ὤρισεν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου. Ὅθεν τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀναμφισβήτητον.

• Εἶδον ὄμως τὸν δολοφόνον; Μάλιστα.

• Συνήντησαν εἰς τὴν κλίμακα πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς καταβατίνον· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ χαρακτηριστικά του, πρέπει ν' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ κατὰ προσέγγισιν.

• Γενεῖας ξανθὴ διχαζομένη.

«Εἶπον δὲ ὅτι ἦτο νέος, ἀλλ' ἡ κλίμαξ δὲν ἐφωτίζετο πολὺ ζωηρῶς. Εἰς τοῦτο τὸ ζήτημα μόνον εἶνε δυνατὴ ἀποπλάνησις. Τώρα πῶς ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκληματιοῦ;

«Ἐν πρώτοις κατέχουσι τὸ ὄπλον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν φόνον, μάχαιραν, ἢ μάλλον ἐγχειρίδιον, ἰσπανικῆς κατασκευῆς, ὅποια πωλοῦνται ἐν Τολέδῳ, μετὰ δαμασκηνῆς λαβῆς.

«Ἐπὶ τῆς λαβῆς δὲ ταύτης ὑπάρχουσι τὰ ἀρχικά Α καὶ Β. Αὐτὸ ἦτο πολῦτιμον τεκμήριον· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἂν ἐζήτουν τὸν ἔνοχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τῶν φερόντων τὰ αὐτὰ ἀρχικά, μάτην ἤθελον ἐρευνήσαι.

«Ἄλλ' ἂν ὁ δολοφόνος ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀφήσῃ τὸ ὄπλον ἐν τῇ πληγῇ, ὅπερ δεικνύει ὅτι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἐμπειροῦ τινὸς φονέως, ἀλλὰ μάλλον περὶ ἐξημμένου ἀνθρώπου, ἐνδόντος εἰς λυσσώδη ὄρμη, λίαν εὐεξήγητον ἄλλως, προκειμένου περὶ ληστοῦ οἷος αὐτός ὁ Καριθέρ, ἔκαμε κατὶ περισσώτερον ἀκόμη. Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, κατὰ δευτέραν τῆς ἀρχῆς ἔρευναν—σημειώσατε τοῦτο, κατὰ τὴν δευτέραν μόνον, ὅπερ δεικνύει πόσον ἐπιπολαίως διεξάγονται αἱ τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις—εὗρον κάτωθι τῆς κλίμακος, κατὰ τὴν εἰσέχουσαν γωνίαν τοῦ περιβόλου αὐτῆς, χαρτοφυλάκιον, οὐτινος τὸ δέρμα ἔφερεν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀρχικά Α. Β. καί, ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ τούτῳ, τὰ ἐγγραφα τοῦ κ. Ἀνδρέα Βαροδά, ἐξ ὧν δύο γραμμάτια εἰς διαταγὴν, δύο χιλιάδων φράγκων ἔκαστον, διπλωμένα καὶ φέροντα κηλίδας αἵματος.»

«Ὁ κ. Πολλὲ ἔκαμε χειρονομίαν ἐκδηλοῦσαν μανιώδη ἀπιστίαν.

— Σὰς βεβαιῶ ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀκριβέστατα.

«Τέλος γνωρίζετε τὸ ἀστυνομικὸν ἀξιωμα, τὸ μυριάκις ἐξελεγχθὲν ὡς ἀληθές, καθ' ὃ ὁ δολοφόνος πάντοτε περιπλανᾶται πέριξ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος.

«Ἐ! λοιπόν, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, καὶ πρὶν ἢ πορευθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ κύριος Ἀνδρέας Βαροδάς ἤρχετο, μὲ πρόφασιν ὅτι θὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ οἰκοφύλακος ἀσημάντους πληροφορίας.

«Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας Ἀσφαλείας εὐρισκόμενος ἐκεῖ ἔκρινεν ὅτι οἱ τρόποι τοῦ προσώπου τούτου ἦσαν παράδοχοι, τὸν ἠρώτησεν, ἐξηκρίβωσε τὴν ταραχὴν του καὶ τὸν συνέλαβεν.

«Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν μετ' ὀλίγον ἐνεργηθεῖσαν ἔρευναν, κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Βαροδά, κρεμαμένην ἐν τῷ κοιτῶνί του, πλησίον τοῦ κατόπτρου, τὴν θήκην τοῦ ἐν λόγῳ ἐγχειριδίου. Ὁ κύριος Βαροδάς, ἄλλως, οὐδὲ κἂν ἐπειράθη ν' ἀρνηθῇ.

«Εὐθύς, ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀπολωλότα καὶ ὠμολόγησεν!... Ἐπιμένετε λοιπόν νὰ λέγετε ὅτι εἶνε ἀθῶος;

— Ναί, ἑκατοντάκις ναί! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, κύριε, ὅτι ἔχετε σταθερὰν τὴν πίστιν. Καὶ ἐγὼ δὲ τώρα σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ἐπὶ τίνων βάσεων δύναται νὰ στηρίζεται ἡ πεποίθησίς σας! Ὁρμήθητε ἄλλως τε ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὅτι οὐδενὸς οὐδέποτε τὸ ἀδύνατον παραδέχομαι. Ἐκρίνα πάντοτε τὸν ἄγιον Θωμᾶν ὡς λίαν ἀπιστον. Μὴ μὲ θεωρεῖτε λοιπόν ὡς ἀντίπαλον ἐκ προμελέτης.

Βαθμηδὸν ὁ κ. Πολλὲ εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμίαν του. Ὁ ἥρεμος τόνος τοῦ ρέπορτερ δὲν εἶχεν ὀλίγον συντελέσει εἰς τὴν γαλήνην ταύτην.

— Κύριε, τῷ εἶπε, παρατηρήσατέ με καλῶς. Μήπως ἔχω τὸ ὕφος τρελλοῦ;

— Θεέ μου, ὄχι.

— Ὑπερέβην τὸ πεντηκοστὸν ἔτος.

Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἐξεπλήρωσα καθήκοντα δυσχερῆ. Ἐχω τὸν νοῦν ὑγιᾶ καὶ οὐδέποτε παραφέρομαι. Ἐ, λοιπόν, σὰς τὸ βεβαιῶ ἐν τιμῇ—ἐν τιμῇ, ἀκούετε—ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας Βαροδάς, ὁ φίλος μου, διήλθε μετ' ἐμοῦ, ἀπέναντι ἐμοῦ, καθὼς τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκεσθε σεῖς αὐτός, τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης πέμπτης καὶ ὅτι εἰς τὰς δέκα τῆς νυκτὸς ἤμεθα ἀπασχολημένοι ἀμφοτέρω εἰς τὸ ζατρίκιον, ἐντὸς τῆς αἰθούσης μου, ἐν Πασσῷ... Καὶ ἐγὼ δὲ τώρα, σὰς ἐρωτῶ, εἶνε ταῦτα ἀρκούντως σαφῆ, ἀρκούντως εὐκρινῆ;

Ὁ Λαμπλὲν παρετήρει προσεκτικῶς τὸν μετ' οὐ συνδιελέγετο. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: «Μήπως ἔχω τὸ ὕφος τρελλοῦ;» δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ διὰ λίαν ζωηρᾶς ἀρνήσεως φρονῶν ὅτι οἱ χειρότεροι τρελλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν φαίνονται ὄντες τοιοῦτοι.

Ἄλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κ. Πολλὲ ἐφαίνετο ἀπολαύων παντὸς τοῦ λογικοῦ του.

— Κατὰ ποίαν ὄραν ὁ κ. Βαροδάς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Εἰς τὰς ἕξ, καθὼς φθάνει καθ' ἐκάστην πέμπτην, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

— Ἐδειπνήσατε ὁμοῦ;

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τί συνίστατο ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν;

Ὁ κ. Πολλὲ ἔκαμε κίνημα σχεδὸν ὀργίλον. Στιγμὴ ἦτο αὐτῇ δι' ἀστεϊσμούς!

— Μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὰς ἐρωτήσεις μου, εἶπεν ὁ δημοσιογράφος. Μετ' ὀλίγον θὰ σὰς τὰς ἐξηγήσω. Τί ἐφάγετε λοιπόν κατὰ τὸ δεῖπνον;

— Σταθεῖτε!... ναί, ἰδού... Ζωμὸν κρέατος μὲ πάσταν, βιδέλο φρικασέ, πιζέλια τουρσί, φιλέτο ψητό, τυρί...

— Καφέ;

— Δὲν πέρνομεν ποτὲ τὸ βράδυ.

— Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον;

— Ἐκαθίσκαμεν ἀνέτως ἐμπροσθεν τοῦ ζατρίκιου καὶ ἐπαίξαμεν τρία παιγνίδια.

— Τίς ἐκέρδισεν;

— Ὁ Βαροδάς. Ἐχασα τὰ δύο τελευταῖα. Εἰς τὰς δέκα δὲ καὶ τέταρτον ἀνεχώρησε.

— Πεζός;...

— Ἐδέθησεν, ὡς πάντοτε, νὰ λάβῃ τὸ

λεωφορεῖον τὸ κομίζον τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἔξω Βουλευτῶν, καὶ νὰ καταβῇ ἐδῶ μάλιστα εἰς τὴν πλατεῖαν Μονσαί, κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον... Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον νὰ εὐρέθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἄννης εἰς τὰς δέκα... [Δὲν ἐδολοφόνησε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, καί, ἐλλείψει τῆς ἠθικῆς βεβαιότητος, ἠτις ὑπάρχει ἐν ἐμοί, καὶ ἦν οὐδὲν δύναται νὰ κλονίσῃ, ἔχω τὴν ὑλικὴν βεβαιότητα τὴν μάλλον ἀναμφισβήτητον.

[Ἐπεται συνέχεια].

T.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δηλοῦμεν, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, ὅτι ὁ καθυστερῶν τὴν λήξασαν συνδρομὴν τῶν «Ἐκλεκτῶν» εἶνε ὁ κ. Ν. Δ. Λογοθέτης ἐκ Πατρῶν, διαμεινὸς ἐπὶ πολὺ ἐν Πύργῳ. Ὁ ἐκ Πύργου κ. Ν. Α. Λογοθέτης, ἐπλήρωσε πρὸ πολλοῦ τὴν συνδρομὴν του.

κυρίαν Κανάκη, Καν Ἰωαννίδου, Καν Ὁρφανίδου, Εἰρήνην Χατζηπέτρου, Καν Σαμιωτάκη, Μαρῖαν Π. Μάγκου, Μαρῖαν Μ. Δαμβέργη, Ἀμαλίαν Ἀναγνώστου, καὶ κκ. Ἰωάν. Βωτυρᾶν, Κωνστ. Τσουκανέλλην, Ἀναστ. Μαραγκόν, Σταύρον Ἀποστολάκη, Χρῆστον Παπαγεωργίου, Δημ. Γιαγλόπουλον, Κον Κυριακόπουλον, Ἰωσήφ Λιζιέρη, Γεώργ. Ζωῦτον, Ἰω. Ρέλιαν, Στ. Χαλκακοδύλην, Σπυρ. Μαρῶτον, Ἀντ. Μάτσαν, Ἀντ. Γιαγκάκη, Λεωνίδαν Ζωῖτόπουλον, Γρηγ. Ξανθάκη, Ἐμ. Κλάραν, Ἰω. Γαρουφαλῖαν, Γεώργ. Καραμήτσαν, Ἀλέξ. Πλατσην, Δημ. Κλουτσουνιώτην, Διομήδην Π. Χονδροδήμον, Μιχαὴλ Μελέν, Ἰω. Βούκραν, Θ. Στεκούλην, Δημ. Μαρκότην, Ἰωάν. Σταυρόπουλον, Μ. Μεγαλίδη, Ἀνδρ. Βιολάνην, Ἰούδ. Νικολαΐδου, Σωτήριον Ι. Βασιλείου, Νικόλαον Ἀναγιάννην, Ἰωάννην Κοντογιώργη, Ἡρακλῆν Γέροντα, Κον Ψαρροδήμον καὶ Νικ. Κουρῆν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. — κ. Ε. Δ. Δημόπουλον Πύργου. Μᾶς σπεῖλετε δρ. 1.80, τὰς ὁποίας παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς πέμψητε ἀπ' εὐθείας. — κ. Κ. Μιλλιάρηκην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀναστ. Βλαχόπουλον. Θὰ ἐξετάσωμεν. Εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν ἡμῶν δὲν ἀπεστείλαμεν «Ἡμερολόγια», πιθανὸν νὰ ἔλαβε ταῦτα ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ ἐκδότου — κ. Γ. Κάλλην. Φυλλάδιον «Τοξικολογίας» ἀπεστάλη. — κ. Δ. Τσικουριαν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ, ἀντίτιμον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐλήφθησαν δρ. 80. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». — κ. Εὐστράτιον Ρούπαν. Ἐλήφθη ἐπιταγὴ 30 φρ. χρ. Ἀπεστάλησαν ἀποδείξεις. Ἐγράψαμεν. — κ. Στέφ. Δ. Νοταράκη. Ἀπεστάλησαν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕῖΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.